

naša zvezda

Najlepše jaslice

Še nekaj dni in božični zvonovi bodo oznanjali rojstvo Kristusa Gospoda. Vsaka krščanska družina si bo postavila jaslice; ob njih bo preživela božični večer, ob njih bo v duhu obnavljala skrivnosti prve svete noči. Ne moremo si misliti svetega večera brez jaslic in pastirčkov, ki kleče pred novorojenim božjim Detetom. Naj bodo jaslice majhne in papirnate ali velike in umetniško izrezljane, vsake so nam drage, vsake nam ogrejejo srce in ga razplamte v ljubezni do Njega, ki je hotel biti v največjem uboštvu rojen, da je tudi najnižjemu od nas postal enak in brat.

Najlepše so jaslice v Betlehemu. To so tiste jaslice, v katerih je ležal nekoč naš Odrešenik, ko se je rodil kot majhno dete.

Morda si, draga deklica, že kaj slišala o teh jaslicah. Če ne, potem pojdi z menoj v duhu v Betlehem. Še danes je Davidovo mesto tam, kakor je bilo pred 1900 leti, le nekoliko večje je. Na višini v jugovzhodnem delu mesta gospoduje cerkev Kristusovega rojstva. Skozi nizek vhod vstopiva vanjo. Častitljiva je ta cerkev, šestnajst stoletij je že šlo mimo nje, a še vedno stoji ponosno nad votlino Kristusovega rojstva, čeprav je že dokaj zgubila od tiste lepote, s katero jo je leta 550. obdal cesar Konstantin.

Po nizkih stopnicah prideva v podolgovato skalno votlino. To je betlehemska hlevček, približno 12 m dolg, 3 m širok in prav toliko visok. Tu je bil pred devetnajstimi stoletji rojen Kristus. Petdeset svetilk razsvetljuje noč in dan podzemski prostor, do katerega nikdar ne prodre sončna svetloba.

Ob vzhodu stopnic stoji oltar Kristusovega rojstva. Preprost je in nizek. Pod njim je pritrjena pozlačena zvezda z latinskim napisom: »Hic de virgine Maria Iesus Christus natus est« (Tu je bil iz Device Marije rojen Jezus Kristus). Pobožni romarji kleče pred oltarjem, zatopljeni v tiho molitev. Poglekniiva še midva mednje, opraviva kratko zahvalno pobožnost in poljubiva sveto mesto, na katerem se je zate in zame rodil božji Sin. Prostor, na katerem klečiva, je svet. Tu sta klečala nekoč pred božjim Detetom Marija in sv. Jožef, tukaj betlehemska pastirja, za njimi pa še milijoni in milijoni: sveti škofje in duhovniki, mogočni kralji in knezi, pobožni romarji z vseh delov sveta, zastopniki vseh narodnosti, ki so na zemlji. Dolga, nepregledna vrsta jih je bila, vedno novi še prihajajo in bodo prihajali; nobena sila ne bo ustavila tega toka.

Razglejva se še po votlini. Nekoliko korakov vstran je kapelica podobna obokani odlobini, za dve stopnici nižja kot ostali prostor. To je oltar svetih Treh kraljev, a poleg njega pri tleh jaslice. Na tem mestu je položila Marija božje Dete v jasli, tu sem so prišli pastirji in se kot prvi poklonili Zveličarju sveta. Jasli niso bile lesene, ampak v podobi korita v skalo vsekane; sprdnji

(Nadaljevanje na 2. strani spodaj!)

Živi s Cerkvijo

18. dec. PRIČAKOVANJE MARIJINO

Danes se prično v cerkvenih dnevnicah tako imenovane »velike antifone«. Vsebujejo hrepenenje po Zveličarjevem prihodu.

19. december ČETRTE ADV. NEDELJA

Evangelij sv. Luka 3, 1—6. — »Pripravite pot Gospodovo! Vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža...« (Izaija.) Stene našega življenja bi bile ravne, ko bi se odzivali milosti, kakor nas k temu vabi Sv. Duh. Toda naša objestna samovolja grmadi ob nas bližnjemu nevšečne griče, dolbe doline. Vsako pomanjkanje ljubezni je vrzel. Doline, o katerih Izaija govori, more le ljubezen izpolniti. — Dobrote si najbolj želimo — sami smo pa hrpavi in raskavi...

21. december SV. TOMAŽ

Apostol, † v 1. stoletju. — Oznanjal je evangelij v Indiji. Zaradi vere ga je neki malikovalec prebodel s sulico. Sv. Gregor pravi o njem: »Njegova nejevera je veri več koristila ko naglo zaupanje drugih apostolov, ker s tem, da se je dotaknil Kristusovih ran, so tudi iz naših duš izginili vsi dvomi.«

25. december BOŽIČ

Evangelij sv. Luka 2, 1—14; 15—20; sv. Janeza 1, 1—14. — Sv. Cerkev se danes s trikratno daritvijo sv. maše zahvaljuje trem božjim osebam za milost odrešenja. Tri sv. maše spominjajo tudi trojnega rojstva Kristusovega: večnega iz Očeta, človeškega iz Marije in duhovnega v srcih vernikov.

S psalmistom nazivljemo danes malega Jezusa: »Čudoviti, Bog, knez miru, oče prihodnjega veka.« In evangelist pojasnjuje: »Luč sveti v temi in tema je ni sprejela.« »V svojo lastnino je prišla, njeni je niso sprejeli. Vsem pa, ki so jo sprejeli, je dala pravico, da postanejo otroci božji.« — Pač nedostojno, še mnogo več ko nedostojno je sprejela zemlja Sina božjega v prvi božični noči in ga še vedno tako sprejema. Zato pa Bog s tem večjimi milostmi obsipava tiste, ki ga ljubijo — dviga jih do otroštva božjega. Nič ni nujnejšega, nič lažjega, kakor biti otrok nebeškega Očeta. — — —

Mnogi si z raznimi filozofskimi sistemi mukoma utirajo pot do resnice, ki se je preprostim pastirjem nenadoma razodela v sv. noči. Preprosta srca so Bogu prijetna bivališča. — — — Presv. Trojica je najvišja realnost — in vendar, kako preprosto je njeno bistvo: en sam akt je! Ubogi ljudje pa smo komplicirani. In čim ožji je naš obzor, tem bolj smo komplicirani...

Vse drugače Marija! V mesecih njenega skritega materinstva je bila roža skrivnosti, pesem, ki ji noben zemljan ni znal pripetati. — Z Detetom v naročju je nebeško očarljiva kraljica nebes in zemlje, delilka vseh milosti. Preprostost je privlačna poteza njene čarovite lepote: Srce ji polni ena sama ljubezen — Dete Jezus!

Gantarjevi Danici v spomin

Kdor je poznal tihi, vedri značaj Gantarjeve Danice, šestošolke II. drž. realne gimnazije v Ljubljani, njeno vsestransko zanesljivost in njeno plemenito rezerviranost, jo je moral ceniti in spoštovati. Do take dušne dozorelosti se more šestnajstletno dekle dijakinja povzpeti samo v nadnaravni šoli Marijanske kongregacije.

Rodila se je 18. januarja 1921 v Kranju. Oče je finančni preglednik, zdaj že upokojen, in živi z gospo in še eno hčerko v Ljubljani. Danica je bila kot otrok tako priljudna in ljubezniva, da je bila takoj ljubljena ne samo staršev, ampak vseh, ki so jo spoznali. Ko je štiriletna morala v bolnišnico na operacijo, bi jo bile bolniške strežnice najrajši kar pri sebi obdržale, tako dober in potrpežljiv otrok je bila.

Svoje starše je pristrčno ljubila. Zelo je želela čimprej dobiti službo, da bi jim pomagala na starost. Še bolj pa je ljubila svojo nebeško Mater. Že s poldrugim letom je rada molila zdravamarijo. Njen odnos do Marije je bil vseskozi najzaupnejši; z njo je obravnavala in urejala svoje zadeve. S sedmim letom se je vpisala v Marijin vrtec; iz njega je pozneje prestopila v kongregacijo dijakinj in ostala v njej do smrti. Zadnji dve leti je posebno rada hodila v cerkev v Križanke, ki je posvečena Materi božji in ima v posebni kapeli znano sliko Matere milosti. Še kot ljudskošolska učenka v Zireh, kjer so starši dalj časa živeli, je redno skrbela za Marijino kapelico sredi vasi; bila je že precej zapuščena, a Danica jo je hodila čistiti in lepšati. Svoje male prijateljice je rada vodila tja. Meseca majnika je bila ta njena kapelica še posebno lepo okrašena. Marijine podobe in kipe je tudi pozneje, ko je dorasla, negovala z vidno ljubeznijo.

Kot dobra kongregantinja je svoje učenje jemala še tembolj vestno. Ni šla prej spat, dokler ni bilo za drugi dan vse urejeno. Zato je pa tudi vedno bila med najzanesljivejšimi dijakinjami. Pri vsem svojem delu je pa vsako jutro našla dovolj časa, da je šla k sveti maši in k svetemu obhajilu. Kot gojenka internata »Marijanišča« v Kranju je posebno rada recitala sveto mašo; skrbno se je vselej pripravila, da je s svojim lepim glasom svojo pobožno nalogo tem lepše izvršila. Tudi ko je že bolehalo, ni nikoli opustila delavniške svete maše in tudi iz šole ni izostala, dokler je še količkaj mogla.

Ko je ob resni pobožnosti in dosledni vestnosti pri učenju duhovno čedalje bolj zorela, je imela svoje oko vedno odprto tudi za svoje tovarišice. Součenke so jo imele zelo rade, ker je bila tako skromna in prijazna. Kjer je mogla, jim je rada pomagala pri učenju. Še bolj pa je bila skrbna, če je videla, da je ta ali ona v nevarnostih. Takrat se je pokazala vsa njena plemenita, apostolsko misleča in čuteča duševnost. Če ni šlo drugače, je dobrohotno opozorila predstojnike, naj uredijo pereče vprašanje.

V začetku majnika je Danica začela tožiti, da jo zelo boli glava. Ni pa hotela opustiti šole, dokler se ni nekoč nezavestna zgrudila ob postelji. Poklicani zdravnik ni mogel spoznati bolezni; šele v bolnišnici so ugotovili, da ima nevarno vnetje možganske mrene. Svoje silne bolečine je tiho in voljno prenašala. Polagoma ji je oslabele tudi srce. V sredo, 19. maja, je zjutraj prejela sveto obhajilo — zadnje v življenju. Na pol nezavestno so jo prepeljali na dom staršev. Molče je stegovala oslabele roke po podobi njenega prvega svetega obhajila; ko so uganili to zadnjo željo in ji podobo dali, se je je krčevito oklenila. Preko obličja se ji je razlila globoka spokojnost, začela je poredkeje dihati, dokler ni mirno zaspala za ta svet.

Letošnji 19. maj je bil Daničin smrtni dan, dan preselitve k Bogu in k božji Materi. Pokopali so jo v 10. grobu 22. vrste na ljubljanskem pokopališču. Na njem so vklesane pristrčne besede: »Naša Danica«.

Sama plemenitost je je bila v življenju; tudi po smrti si je pač ostala zvesta. Naj torej prosi za slovenske dijakinje, zlasti za članice kranjske in ljubljanske kongregacije dijakinj. Te naj se je pa spominjajo v molitvah.

Dobra Danica, na svidenje!

Dr. Fr. Jaklič.

26. december SV. STEFAN, MUČENEC

Evangelij sv. Mateja 23, 34—39. — Čin heroičnega odpuščanja, ki se je prvemu mučencu izvil iz srca, se ponavlja dandanes po evropskih in srednjoameriških mučeniških pozoriščih.

27. december SV. JANEZ

Apostol-evangelist. † okoli leta 100. — Rodil se je v Betsajdi v Galileji. Apostol ljubezni je. Pri zadnji večerji se je je navzel na Jezusovem sreču. In Mati sv. ljubezni, za katero je smel sinovsko skrbeti, ga je usmerjala na pota ljubezni. Še ko se je vrnil iz pregnanstva na otoku Patmu, kjer je njegov duh zrl tajne prihodnosti in onostranstva, je bil njegov najljubši opomin vernikom: »Otročiči, ljubite se med seboj!«

1. januar NOVO LETO

Evangelij sv. Luka 2, 21. — Osmi dan po rojstvu je bil Jezus obrezan. Zdi se mi, da naše duše vse prepovršno hodijo mimo misterija Kristusovega obrezovanja.

Njegovo v bolečini drhteče telesce je zadoščalo za nasladi in nečistost bodočih mladit rodov. — Toliko našega doraščajočega dijaštva se pogreza v najgrši greh... Misel na zadostilno trpljenje Sina božjega bi mlade ljudi obvarovala izgredev.

2. jan. PRAZNIK IMENA JEZUSOVEGA

Evangelij sv. Luka 2, 21. — »Gospod, naš Gospod, kako čudovito je vendar tvoje ime po vsej zemlji!« Na zemlji ni bil še nihče tako osvojen kot Kristus — in nihče tolikanj ljubljen... Mama, ata, Jezus, Marija, to so navadno prve besede čeblijačega otroka. Jezus — je ona oživljajoča beseda, ki razrešuje naše dvome ter nam pomaga preko borb in viher. Z imenom Jezusovim na ustnih umirajo milijoni. Kar je največjega, najtrajnejšega na zemlji, je nastalo v Jezusovem imenu in zaradi njega. V težkih urah verniki radi kličejo Jezusovo ime. Da bi ga hvaležno, otroško tudi v sreči! Našega trpljenja nihče tako ne razume kot Jezus, a tudi nihče z nami ne zna tako deliti sreče — kot Bog večne sreče...

6. januar RAZGLAŠENJE GOSPODOVO

Evangelij sv. Mateja 2, 1—12. — Resnica je samo ena, in to so iskali Modri iz Jutrove dežele! Našli so jo, ker jih ni zmotilo bedno bivališče novorojenega Kralja. — Brez vodilne zvezde: ideala bi težko živeli polno življenje. Izberimo si za naše nesmrtno dušo vreden ideal! Ob iskanju pa se zavedajmo, da je »luč« samo ena, ena — in več ko enega življenja vredna.

9. januar SV. DRUŽINA

Evangelij sv. Luka 2, 42—52. — Nekateri asketični knjige opisujejo sv. Družino tako, da se ji kar z neko bojznijo bližamo. Ker čutimo, da je nad vse zemsko vzvišene like nemogoče posnemati.

Ne pretiravajmo! Nazareška družina je bila revna delavska družina. Sreča vseh treh družinskih članov so gorila v edinstveni ljubezni do Boga. In v tej ljubezni in zaradi te ljubezni so vršili Jezus, Marija in Jožef Očetovo voljo. V tem je bila vsa njihova svetost... Toda težo zataje, žrtev Jezusova človeška narava ni manj občutila, kot jih naša občuti! Zato se moremo s polnim zaupanjem predati sv. Družini, proseč jo, naj pronikne s svojim duhom naše družine.

del je bil narejen iz ilovice. Že sv. Helena je ilovico nadomestila z zlatom in srebrom. Danes so jasli obložene z marmorjem. Dolge so 1 m, globoke 30 cm. Navadno so prazne. Na božični praznik pa pride patriarh iz Jeruzalema, prinese v naročju iz bližnje katoliške cerkve sv. Katarine umetniško izdelan kip božjega Deteta in ga položi v jasli.

Jaslice v tvoji domači hiši, draga deklica, so samo skromen posnetek bellehemske jaslice. Vendar so ti ljube in drage, kajne. Saj ti priključijo v spomin toliko lepih do-

godkov, toliko globokih skrivnosti sv. vere. Imej jih vedno v čistih, ne le sedaj, ko še študiraš, marveč tudi v poznejših letih. Ako ti bo kdaj v srcu začela vera pešati, ti bo ob jaslicah zopet oživel. In srečna boš. Le kadar boš s tisto vero pokleknila pred jaslice, s katero se nekoč preprosti pastirčki upognili kolena pred novorojenim Detetom, boš občutila vso gorkoto in vso globino angelskega speva: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji!

Andrsn.

Dekliški tipi

Po L. Doxie: Ein Lebensbuch für junge Mädchen. — M. S.

3. Krasna.

Komaj dve pedi od tal seže. Pa bi bila rada krasotica...

Ni še dolgo od tega, kar se je zavedela svoje lepote. Vsa vzradoščena je zaklicala ob tem novem odkritju svoji materi:

»Mama, jaz sem pa lepa!«

In od tedaj prebije Krasna — tako je ime naši novi znanki — uro za uro pred zrcalcem na steni. Vedno znova občejuje in ogleduje snežno belino svoje polti, češnjeva usteca in zlate kodre.

Tudi idealov lepote išče. Na vogalu onele visoke hiše pravkar lepi lepakar zadnjo novost za zobno kremo. Gigantski obraz mlade dame s sladkobnim smehljajem in z velikimi sanjavimi očmi preseneli mimo idoče radovedneže.

Med njimi je naša Krasna. S široko razprtimi očmi bulji v lepotico na papirju. Nič ne čuti sunkov mimo idočih, tako jo je prevzela čudovita podoba. Pozorno proučuje potezo za potezo. Ničesar ne prezre od ozko pristriženih obrvi začeni pa do bleščic se zob.

Ne pride ji na misel, da je ustvarila ljubki obraz živahna domišljija reklamnega slikarja. Niti tega ne ve, da je živemu bitju nemogoče posnemati mrtve like...

Pa še druge vzore lepote ima naša Krasna. Na dnu svojega predala čuva kot dragocen zaklad album s fotografijami — filmskih div. Samo njene najbolj zaupne prijateljice vedo za to javno tajnost. Najlepši trenutki so zanjo pač tisti, ki jih preživi v družbi oboževanih bitij na papirju. Takrat zastoni prosi slovenska slovnica njene pozornosti. Tudi zgovorna in zanimiva zgodovina nič ne opravi. In celo matematika s svojimi grožnjami z dvojko mora umolkneti, ne da bi dosegla zaželeni uspeh. Duh naše Krasne se mudi v kraljestvu njenih sanj...

Kakšna sreča za Krasno, če sme v kino! Na filmskem platnu spremlja korak za korakom oboževano divo. In če ima diva »Ita Rina« lase prav take barve ko ona, če imata enake oči in obrvi, če sta celo enako veliki ali pa enako pritlikavi, potem more prikipeči občudovanje do nevarne napetosti.

Noben gib ne uide njenemu pogledu. Točno ve, kolikokrat se je »Ita Rina« dražestno nasmehnila. Kolikokrat je v obupni žalosti nagnila ljubko glavico. Ali pa, kolikokrat je z mrzlim pogledom nemilo odslovila svoje občudovalec. O da, Krasna ima čudovit spomin. Marsikdo bi jo zavidal zanj.

Doma, med štirimi stenami, pa skuša posnemati »Ita Rino«. Obleka mora

biti seveda prav taka, kakor jo nosi filmska igralka. Tudi prav take gube mora imeti in prav toliko. Posnema jo v stoji in hoji. Gibi glave in rok se morajo kar najbolj ujemati z onimi »Ita Rine«. Tudi trepalnice skuša zapirati in odpirati kakor dela to njen vzor. In če ji tovarišice zagotavljajo, da med njo in filmsko divo ni nobene razlike več ali pa le še prav malo, tedaj je Krasna na višku sreče.

Kakor Krasna, tako si želimo lepote tudi ti, jaz, mi vsi... Naravno. Saj je Stvarnik sam zanetil v naših sreih hrepenenje po večni Lepoti. Kako naj jo dosežeš, vprašuješ. Naj bo! Zaupati ti hočem svojo skrivnost. Že nekaj let me osrečuje pogled nanjo, ki je najvernejši odraz božje Lepote, ki sv. Cerkev vzklika o Nji: »Vsa si lepa, Marija, in madeža izvirnega greha ni na tebi.« Njo, ki je nosila v svojem naročju Boga samega, je Vsemogočni odlikoval pač tudi z največjo telesno lepoto.

Glej, Ona je moj vzor, Ona naj bo tudi tvoj vzor. Vzor nas vseh, ki hrepenimo po lepoti.

Pravijo, da si postaneta ljubeči se bitji sčasoma podobni tudi v kretnjah, celo v potezah na obličju... Mislim, da se ne motijo.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Gospod je s Teboj

Osemnajstega decembra praznujemo tihi vrhunec Marijinega adventa, praznik pričakovanja... Skrito, skoraj neopaženo gre mimo nas, kakor da je skrivnost, ki jo obhajamo ta dan, prevelika in prerahla, da bi mogla prenesti jedko zemeljsko luč. Ta dan je molčeč kakor malokateri vsega cerkvenega leta. Ne obdaja ga plameneci sijaj, skozi katerega valove blaženi priski strmenja in neutešne radosti — kakor n. pr. praznik Brezmadežnega spočetja. Ničesar ne vidimo 18. decembra, samo molčečo, zastrto, brezmejno pokrajino, in sredi nje enega samega človeka: mlado, nežno Mater, ki čaka... Njeno negibno telo zaslanja vso zapuščeno pokrajino naše zemlje in zaslanja vse nebo. Vse, kar je, je ta tihi dan v senci njenega telesa. Vse je ta dan obstalo, zadržalo dih in se ne gane. In vse, kar je, čuti in ve ta dan, da prodira skozi šibko mlado telo nepojmljiva, žgoča, silna zarja, ki od njene luči trepetajo vse mračne, osamljene daljave. Kakor večni simbol hrepenenja stoji Marija ta dan sredi zapuščene, brezkrayne pokrajine: gledamo jo, in naša srca so raztrgana, razcefrana od nečloveškega čustva zapuščenosti. Gledamo jo, molčečo mlado Mater, in vidimo, da ima oči nekam vase uprte, v neko Središče, ki je danes v njej. Vpili bi, rjaveli bi od bolečine, tako smo zapuščeni, a ta vase obrnjeni Marijin pogled se nežno in

Blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto 1938!

blesteče utrinja od notranje zarje, in ne moremo si pomagati: moramo se smehljati in si misliti: »— še teden dni..., moramo, čeprav bi opili, rjaveli...«

Vase gledaš, Marija. Ta tihi dan... Tvoja prozorna, uboga mladost se šibi pod težkim kraljevim škrlatom, angelški knezi stoje z zakritimi obličji ob Tebi in Te podpirajo, da se Ti ne zdrobe nežna ramena pod strahovitim Bremenom. Vase gledaš in kakor da ne živiš več, kakor da Te je do kraja použil Ogenj.

Vase gledaš, Marija. In se ne ganeš... Tvoje misli hodijo v daljavah, kjer zveni božji dih kakor smrtni mir, in Ti veš: to so moje daljave. Tu ne bom srečala nikoli nikogar. V teh daljavah sva samo moje Pričakovanje in jaz...

Vase gledaš, Marija. Niti solze niti smehljaja ni na Tvojih upadlih licih. Kakor mrtva prisluskuješ drobni pesmi o sebi: Srce utriplje, ki ni Tvoje... In angelški knezi Te ohranjajo z roso božje pomoči, da se Ti srce ne razdrobi v prah ob teh drobnih, drobnih udarcih...

Vase gledaš, Marija. Danes si kristal, ki je zbral v sebi vso luč. Danes je vse zapuščeno in temno, nebo in zemlja, ker se je vate ujela vsa luč.

Ali še dihaš, Marija? Ali Ti ni notranjost upepeljena od Luči?

Ko Te gledam, Marija, imam občutek, da bom umrla. Tako silna je danes Tvoja podoba. Dan je tako tihi in nebo je mračno, in moje oči vidijo samo še Tebe. Trpim zaradi Tvoje lepote. Srce se mi šibi, ne more prenesti. Kakor da si mrtva, Marija: udržala si dih in okamenela: vase gledaš in veš samo eno, samo eno še: da je Gospod s Teboj...

O, Marija, Marija! Bil je s Teboj od prve ure Tvojega življenja, s svojo popolno milostjo Te je spremljal. A danes si dočkala vrhunec svojega življenja: vso Luč imaš sama —. Kako Ti je danes, na praznik pričakovanja, ne ve nobeno srce in ne bo nikoli vedelo.

Gledam Te in ne morem odtrgati oči od Tebe. Sredi puščave stojiš, Obljubljena, in iz Tvoje neomadeževane krvi je zrastel Sad, ki nam je vsem v življenje. Marija, ali moje srce umira? Tako čudno mi je: gledam Te in Tvoj molk buči kakor vihar: »— še nekaj dni...«

Čakaš in veš: »— še nekaj dni...« in si Kelih: Gospod je v Tebi, in kamor greš, je Gospod s Teboj.

Marija, Hrepeneča, ali moje srce umira? a—a

Mara

»Ali meni, Mara, da bi si polagoma z dobro voljo ne mogla tudi tukaj ustvariti tako življenje, ki bi te zadovoljilo in ti prineslo veselja?«

»Jaz — mama, naj poskusim v svetu!«

»Kaj pa, če si ti bo stožilo po domu?«

»Tedad — bom pač stisnila zobe.«

Ni li doktor pravkar pomenljivo zaključil? Mara je pretreslo.

»Mama, če mi rečeš, da me potrebuješ, če brez mene dela ne zmaguješ...«

Tedad pa so kakor v zboru zarjuli fantje, tudi Drago je pomagal: »Mama! Mama naj tebe potrebuje! No, veš kaj! Taka domišljavost! — Neumna Mara,« je zadnji izbleknil Peterček.

Mara pa je zardela do ušes, iz oči so ji švigali bliski in stisnila je pesti — da, to je storila.

»Sram vas bodi, pobje!« je mati strogo zavpila v bojni hrup. »Do dam vedno vljudni, to je vrhovno pravilo.«

Pa vihar bi se bil skoraj ponovil. Mara — dama! A kadar je bila mama takale, ni poznala šale. Zato so rajši vsi molčali.

»Vprašala si, če te potrebujem, Mara. Mati otroka vedno potrebuje. Vendar pa brez tebe tudi opravi, vsaj zdaj še, ko je še Lenka tako krepka, pa tudi jaz...«

Le zakaj se je doktor spet odkašljal? Mara ga je skoraj jezno pogledala, pa brž oči povsila, ko so srečale njegove, ki so jo resno in neprikrito opazovale. Le zakaj jo tako gleda? Mati —

A ta je zopet spregovorila: »Mara, premislila sem vso to stvar. Kar poskusi, kako je zunaj v svetu! Morda boš potem domovino znala bolje ceniti.«

»Toda mati, kako moreš kaj takega!« so zavpili fantje. »Pomisli vendar, da bo takoj pod kakim vozom, takle zaletel! Jaz je že ne bi puščal same. Takole zabito frkljo!«

Materine oči pa so se jim hudomušno smejale. »Fantje, le vljudno! Kaj sem vam rekla?«

A že jo je nekdo burno objemal, jo poljuboval na roko, potem na usta in obraz, kamor je pač priletelo; in slišala je hripav, pritajen šepet:

»Mama, tega ti nikoli ne pozabim! Oh, kako naj se ti zahvalim?«

»Mara, rada bi videla svojega otroka veselega in zadovoljnega. Mati misli nase najmanj. Je prav tako, punčka moja?« Pogledala je Mari globoko v oči.

»Mama, tako si dobra!« je premagalo Maro.

»Torej, fantje, naša Mara pojde v Benetke,« je zaključila mati, »to se pravi, če jo bo tisti gospod hotel, kar pa še ni gotovo.«

»Pa povejte nam vendar kaj več!« je silil Drago. »Saj še nič ne vemo!«

Mati je povedala, kako in kaj. Mara pa je še vedno klečala pred njo in ji božala roke.

»Smešno, da je Mara hodila k posebnim uram prav k staremu Italijanu, ki bi bil skoraj od lakote umrl! In kako smo jo dražili, da je vso svojo privatno blaginjo za to porabila,« je pripomnil Drago.

»Dobro delo se vselej poplača, na nas ali pa v nas,« je rekel doktor in Mara ga je zato prvič lepo pogledala.

»In pa ropotulja!« je viknil Saša. »Kako smo zabavljali čezno, ko je ragljala od jutra do večera in nas motila pri delu! Brez nje pa zdaj Mara na Benetke še misliti ne bi mogla!«

»Meni se zdi, da dekleta vendarle niso tako neumna,« se je modro oglašil Peterček.

Tako burno so se mu smejali, da jih je minula vsa ganjenost.

»V Benetkah imam prijatelja, mladega doktorja, ki ima službo v arhivu. Ali naj mu pišem, da pozve, kako je s tem gospodom? Če bodo pozvedbe ugodne, lahko stopi k njemu in za gospodično Maro reče dobro besedo. Ustno priporočilo včasih dela čudeže.«

»Gospod doktor, zelo Vam bom hvaležna! Saj vendar ne morem otroka pustiti kar na slepo v prvo poljubno hišo! Kamen ste mi odvalili od srca. Vašim rekam izročam vso zadevo.«

Materi se je videlo, da si je kar oddahnila. Mara pa ni zinila ne besedice; tudi ni doktorja pogledala, kajti v srcu je slišala glas: »Mati svojim silam ne more nič dodati!« Bile so doktorjeve besede, ki so jo strogo opominjale. A Mara se je zoper nje zakrknila, enako tudi zoper doktorjeve oči, ki so jo prav tako opominjale.

»Zdaj pa v boljšo sobo!« je nagajivo rekla mati in pokazala proti rdečemu žamet. »Lenka in Mara pospravita mizo, potem pa bomo pri obedni mizi igrali srečolov, prinesla sem dobitke.«

Fantje so jo navdušeno objeli; zdaj jih rdeči žamet ni plašil.

Igrali so. Učeni doktor Hilt in nastopni akademik Drago sta bila prav tako za igro vneti kakor mlada fanta. Veselo so vikali ob vsakem dobitku, kakor so stokali vselej, kadar jim je ušel. Trajalo je precej dolgo, mlajših fantov se je lotevala zaspanost.

Na materino besedo sta torej oba odropotala spat. Pri ostalih pa se veselje tudi ni moglo več vžgati. Mati je bila hipoma videti tako blede in trudna, da je to opazila celo Mara in jo zaskrbljeno vprašala: »Mati, ali ti ni dobro?«

»Nihče ne more preko svojih moči,« je rekel doktor Hilt pomenljivo in se takoj nato neprisiljeno zasmel. »Tudi jaz moram počivati, gospa profesorjeva; slavnosti utrudijo in se jih mora človek šele navaditi. Knjižni črv, kakršen sem jaz, jih ni vaju. Pristrčno se zahvaljujem za lepi večer in vem, da se ga bomo radi spominjali, prijatelj Drago in mi vsi.«

Mati je rahlo vzdihnila in mimogrede pogledala Maro, ki se je med doktorjevim poslavljanjem obrnila proč. On pa je materin pogled videl, se sklonil nad njeno roko in jo čvrsto stisnil.

»Vse se bo dobro izteklo, verjemite mi!« je rekel tolažeče.

Mati ni odgovorila nič, le roko mu je stisnila. Od Mare se je poslovil doktor le z nemim poklonom, ta pa mu je na pol pokazala hrbet in mu komaj pokimala. Drago je brž poljubil mater in sestro ter stekel za njim. Ob večerih je s starejšim prijateljem kaj rad še malo pokramljal.

Mara in mati sta ostali sami.

»Kaj imaš zoper njega?« vpraša mati.

Mara jo je takoj razumela. »Zoprni so mi ljudje, ki vse bolje vedo.« Mračno je gledala. »Vedno se dela tako modrega!«

»Saj tudi je, Mara, da veš!«

Ta je trmasto odvrnila: »Briga me! Tak svetnik!«

»Mara!« Zdaj pa je bila mati zares huda.

Mara jo je objela: »Pusti ga, mamica! Jaz mislim samo nate in kako si dobra!«

»Ker ravnam po tvoji volji?«

»Ker me imaš rada in nič ne misliš nase!« To so bile prave besede za materino sree.

Pobožala je svojo Maro po lasih in ji toplo pogledala v oči. »Otrok, nikoli ne pozabi, da ti je mati najboljši prijatelj!«

Nato sta odšli še sami počivat. Dogodkov polni dan v družini Faller je minil. V naslednjih dneh pa so zoreli sadovi, ki so bili vzkli na ta dan. —

(Dalje sledi.)

Rešitev križanke iz št. 4

Vodoravno: 2 bor, 4 pamet, 6 dan, 7 Cop, 9 siv, 10 ara, 12 pek, 14 lan, 15 Anica, 17 koš, 19 len, 20 Ana, 21 alt, 23 sto, 25 Po Mariji k Jezusu, 26 jek, 28 Aca, 30 rek, 31 alt, 32 žir, 34 Aljeh(in), 35 ega, 36 pok, 38 tek, 39 ura, 40 vrt, 42 eta, 43 frula, 44 osa.

Navpično: 1 Po Mariji k Jezusu, 2 ban, 3 reč, 4 pav, 5 top, 6 din, 8 pek, 9 san, 10 Ana, 11 Aca, 13 kos, 14 lemež, 15 Anica, 16 Aljeh(in), 18 šula, 19 loj, 20 ara, 22 tek, 24 ost, 27 kip, 29 alt, 30 rek, 31 aga, 33 rov, 35 era, 37 Krf, 39 uta, 41 tro-, 42 Ela.

Vseh rešitev je bilo poslanih 42. Pravilno so pa rešile sledeče dijakinje: Tomažič Fr., Sinkovec Vida, Potokar Fanči, Snoj Marjanca, Kapš Alojzija, Dobravec Nada, Martinjak Valerija, Peterlin Anda, Praper Bogdana, Skofič Marija, Martinšek Olga, Pleško Alojzija, Roblek Marija, Zupanc Marjanca.

Izrebane so bile: Sinkovec Vida iz Kranja, Peterlin Anda iz Ljubljane, Roblek Marija iz Ljubljane, Skofič Marija iz Maribora, Praper Bogdana iz Ptuja.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za dijakinje 8 Din
za nedijakinje 15 Din
posamezna (ločena številka)
po znižani ceni za dijakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Strelška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).